

Žnjowy šwjedžen.

Matth. 6, 11.

Najch wšchědny khlěb daj nam dženska. Šamjen.

W Anjesu lubowani! „Žnjowy džakny šwjedžen, džakny žnjowy šwjedžen“ — tak šu wežera wječor a dženska rano šwony s móžnym hłošom psches pola a hona, do domow a wutrowow nascheje wošady wołale, a jich hłóš je we waschich wutrobach, wy ratarjo, žiwny wothłóš namakał. Psches žyłe lěto scže wschať khodžili na šwoje pola, scže rolu wobdžělali a šymjo wušywali, scže w pocze šwojeho woblicža kraće, žolte štwjelza pošyšli a domwošyli do šwojich bróžnjow; haj šamo, jako wonkach žaneho džěla sa waš njeběšche, jako běly šněh hona pschikrywawšche, jako šywy pomaklu a czicho roscžechu, scže w duchu kóždy džěn wonkach pobyli se šwojimi poč nadžijow a poč staroscžow počnymi myšlemi. Nětk je šašo žnjowe lěto šaschło, minyło je šo šašo šyma a lěcžo, šyw a žně, mjersnjenje a czopłota, nimo khablanje mješ bojosčžu a nadžijemi. Wy wěscže nětk, šchto je wam narostło, s počnymi wošami scže žnjowe žohnowanje, kotrež je wam Boža šchčedra ruka wobradžila, domkhowali do šwojich bróžnjow. Duž šo sa waš žyłe šamo wot šo rošymi, šo scže šwoju wšchědnu draštu s njeđželstej šuknju pscheměnili, šo scže měšto pluha a košy špěwarške do ruki wsali a šem pschisšli do nascheho lubeho Božeho doma, šo byšcže tu s žyłej wutrobu šaspěwali: „Nječ Bohu džakuje šo wutroba wšchěch ludži“.

Ale je temu woprawdže tak? Scže wy wšchitzy šem pschisšli kaž tamny Samaritški, wo kotrymž w scženju czitamy: „Wón khwalesche Boha s wulkim hłošom a padny k jeho nohomaj a džakowawšche šo jemu“? Abó dyrbi šnano Bóh, hdyž dženska s njebjěš na naschu wošadu hlada, šo prashecž: